

ΣΗΜΟΣ ΙΕΡΑΣ ΠΟΛΕΟΣ ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

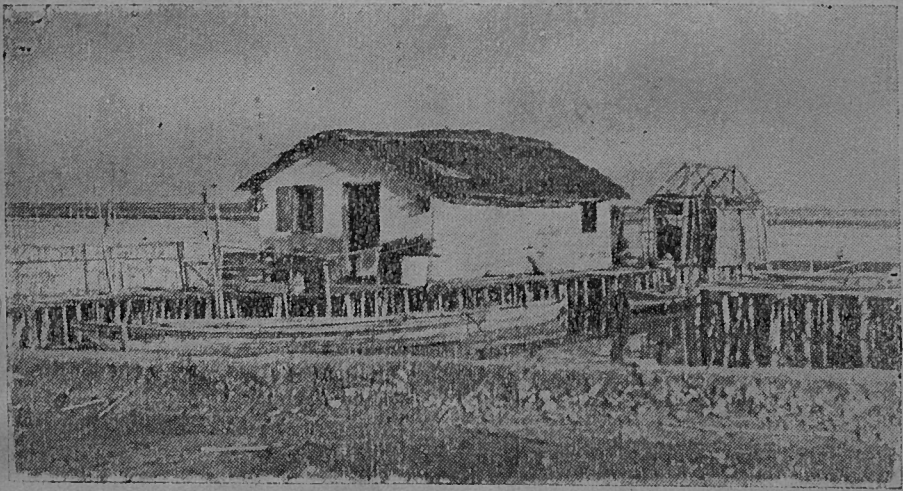
ΛΟΓ. 4

ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΠΑΠΑΘΕΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

«Σελίδες 'Ιστορίας άναμελετώ-
μεναι έδραιώνουν γνώσην Μεσο-
λόγγι ιερόν, άπαραβίβιστον»
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΕΛΑΔΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑ

889.1 ΠΑΠ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣ Ι. Π. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ :

Προσφορά

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ : 19-6-84

Α. Ε. 4275

Α. Τ. 889.1 ΠΑΠ

ΑΝΤ/1=0

811 61
Βιβλιοθήκη - Διάκονοι
1. 8. 40 80 90 90 90
10. 4. 60

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΤΑΣΗ

889.1 71.17

«Σελίδες 'Ιστορίας αναμελετώ-
μεναι έδραιώνου γνώμην Μεσο-
λόγγι Ιερόν, απαράβιστον»
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Φωτική εκδήλωση βαθύτατου
θαυρασμού για τὸ ἄφθαστο "Έρ-
γο τοῦ ἀθάνατου Μεσολογγίτη,
ἐθνικοῦ Ποιητῆ Κωστή Παλαμά,
μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐκατόχρο-
νων ἀπὸ τὴν γέννησί Του καὶ
προσφορά πανελάχιστη στὴ πρῶ-
τη κοί μεγάλη ἀγάπη Του — τὴ
Λίμνη τῆς ἰδιαίτερης Μεγάλης
Πατρίδαςμας — πούχει κατὰ τὸ
ρῆμα Του «βίος προικιά», καὶ
σ' "Όσους γιὰ τοὺς θρύλους καὶ
τὶς ὀμορφιές Της, τὴν ἔχουν εὐ-
κόνα στὴ καρδιά Τους.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΠΑΠΑΘΕΟΥ
Δικηγόρος
Ἀθήναι 20 - 12 - 1959

Δ Ο Ξ Α Κ Α Ι Ζ Ω Η Σ Τ Η Λ Ι Μ Ν Η

Τ Ο Υ Μ Ε Σ Ο Λ Ο Γ Γ Ι Ο Υ

Χώρες πολλές ὑπάρχουने
μὲ δόξα κι' ὀμορφάδα,
μὰ ξεχωρίζει μεσ' τὴ Γῆ
Αὐτῆ, πού λέν Ἑλλάδα.

Θεοὶ καὶ "Ἡρώες σ' Αὐτῆ
κι' Ἐλευθερίας Κάστρα
καὶ τῆς Σοφίας Πνεύματα,
πού λάμπουने σάν ἄστρα.

Γι' Αὐτῆ μιλᾶν οἱ θάλασσοες,
νησιά, βουναὶ καὶ λόγγοι
καὶ τ' ἄσπρο τ' ἀβασίλευτο
ἡ δόξα — ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.

Τὸ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ — ξακουστῆ
τῆς Λευθερίας κοιτίδα —
πούγινε ὀλοκαῦτωμα
γιὰ Κεῖνη καὶ Πατρίδα

Δίπλα σ' Αὐτό, συντρόφισσα
μιὰ λίμνη ζηλεμένη,
ἡ Λίμνη, «πούχει βίος προικιά»,
ἡ χιλιοπαινεμένη.

Τὸ Βασιλάδι, ἡ Κλείσοβα
καὶ τ' ἄλλα τὰ Νησιά Της
ἀντιλοοῦν ἀδιάκοπα
τὴ δόξα τὴ δικιά Της,

Ἐτὰ πέρατα ὅλης τῆς Γῆς
κι' ἀκόμα καὶ πῶς πέρα,
φωνάζοντας «ἡ Λίμνη αὐτῆ
τῆς Λευθερίας Μητέρα».

Κι' εἶναι σωστός ὁ λόγος Τους.
Ἄπ' τὰ δικά Της στήθη
τὸ Μεσολόγγι βύζαξε
κι' ἡ Λευθεριά ἀναστήθη.

Πλάι στη δόξα τὴν τρανή,
κι' οἱ ὁμορφιές Σου, Λίμνη,
ὅπου γι' αὐτὲς πολὺ μικροὶ
κι' οἱ δυνατότερ' ὕμνοι.

Καθρέφτης εἶσαι τ' Οὐρανοῦ
καὶ Ποιητῶν Γεννήτρα
— ἀλοταπήχτρα Θάλασσα —
τοῦ ἔρωτα Μεσίτρα.

Ζῶης ἀστεῖρευτη Πηγὴ
τὰ μαγικά Σου πλάτια,
τὰ πλάνα Σου ἠλιογέρματα
θάμα ὁμορφιάς στὰ μάτια.

Κοντά Σου ὅποιος μεγάλωσε,
ᾧ Λίμνη ἀγαπημένη
μεσ' τὴν ψυχὴ του Σὲ κρατεῖ
παντοτεινὴ ἐρωμένη.

Καὶ τὶ δὲν πρωτονεύρεται...
«πῆρες», «ἀλιές», «ἰδιάρια»,
τις «ψαροπούλες» μὲ πανιά,
«ἀπόχες» καὶ «προϊάρια».

Τραγούδια τῶν κολαμητῶν
ἀπ' τὰ «γυροβολίδια»
τὰ πλουμιστὰ γιορντάνια Σου,
μὲ πέτρες ἀπὸ στρεΐδια.

Ζωὴ πελάδας κι' ἰβαραίου
μὲ «Καραβοκυραίους»,
ποὺ καὶ σὲ «σχόλη» καὶ δουλεῖα
μιλᾶν, γιὰ τοὺς Γενναίους,

καὶ γιὰ τοὺς θρύλους τοὺς πα-
(λιούς
—φτερά Τους καὶ φτερά Σου—
στὰ «τσούρμα» τους τὰ διαλεχτὰ
— παιδιὰ Σου καὶ χαρὰ Σου.

Ψάρια καὶ χέλια ζωντανὰ
σὲ χωματένισ πιάτα,
μαύρο ψωμί καὶ «κακαθιά»
«μπουργέττα» καὶ «πριντσάττα».

Στὴ θράκα «γκιούλμπας» «τὸ
(Μιξνάρ»,

τὴ καπνιστὴ μαρίδα,
«σπάρους» παστούς |κι' ἄλλους
(ψητούς
βασιλικιὰ μερίδα.

Γιὰ «κολατσὸ» καὶ «δειλινὸ»
κάθε λογιῆς «ρεφοῦδι»
καὶ στρώμα μιὰ καλαμωτὴ
ἢ «δεματοσούλες» φλοῦδι.

Γιὰ σκέπασμα τὸν οὐρανοῦ
«μαξιλάρ» τὴ «ντισεράδα»,
τῆς θάλασσας τὸ πάφλασμα,
— συντρόφισσα καντάδα...

Τὸν ξέγνοιαστο τὸν ὕπνο Του
στῆς ἀμμουδιάς τὴ νότια
παὶ πῶς ζεστός πίνει νερὸ
ἀπὸ «γουργούρες» - «μπότια».

ᾠλο καὶ κάτι νοστολαγεῖ,
Λίμνη μας ξακουσμένη
κι' ἀπὸ Θεοῦ καὶ Ἡρώες
μὲ ὁμορφιὲς δεμένη.

Τὰ «σταφνοκάρινα» μὲ βοριά
«βόλτες» μὲ μαϊσπράλια,
«μαρόκια», «μπουκες», ἀλυκὲς
ἀξέχαστ' ἀκρογιάλια.

Τὶς ὁμορφιὲς τῆς «Ἄμπολιὰς»
«σταλιάκια» καὶ «γαίτες».
Ψεράδες αὐτοδιδασχτοὺς
πλεούμενων τεχνίτες,

ποὺ ὀλημερὶς δουλεύουνε
σὲ φτωχικὰ τσαρδάκια
μὲ συντροφιὲς κάθε λογιῆς
καὶ θαυμαστὲς παιδάκια.

Ἐκεῖ σιμὰ τὸν «Σικάπουλο»,
ποὺ κάτι διορθώνει
ἢ τὸ βρεγμένο τὸ πανί
γιὰ νὰ «στεγνώσ' ἀπλώνει.

Παραγοδιῶν δολώματα
μὲ «ζάμπω» καὶ σκουλήκι
καὶ κάπου κάπου θλαστημιὰ,
ἔτσι γιὰ νταηλίκι.

Κι' ἐκεῖνο κεῖ τ' ἀγνάντεμα
κοτὰ τὴ δύσι πέρα,
ἂν ὁ καιρὸς «στοὶ πέλοσ»
ἢ θὲ «νὰ σκώσ' ἀέρα.

Ἐμψώματα» στὰ ξέβαθα,
μ' «ἀντένες» καὶ «σταλιάκια»
«Μολόχα» καὶ «Βασιλικὸ»
«αὐλωκες» κι' ἀρμυρῖκια».

Τὸ ξάπλωμα σὲ κουρελοῦ
μέσα σ' ἓνα προιάρι
κι' ἀγκάλιασμα τοῦ Σύμπαντος
μὲ λαμπερὸ φεγγάρι.

**

Μὲ «μαντζακάσα τὸν ψαρᾶ
σὲ κάποια «κνηγάρα»
γιὰ φαλαρίδες καὶ παπιά
στοῦ πέλαου τὴν ἀντάρα.

**

Τῆς πετονιάς τοὺς ἔραστῆς
στὴν ὁμορφὴ Τουρλίδα
κι' ἐκεῖ κοντὰ στὶς γέφυρες
«βαντάκια» γιὰ γαρίδα.

**

Πιὸ δῶ τὸν 'Ανεμόμυλο,
τοῦ λιμανιοῦ τὸ θύμα,
— τὶ ἔγκλημα καὶ κρίμα... —
ποῦ χαίδευες μὲ κύμα.

**

Καὶ τὶ δὲν τοῦρχεταὶ στὸ νοῦ...
οἱ μῶλοι, τὰ καίκια,
ὁ βούρκος — βάλαμα σωστό —
ἡ μυρουδιά, τὰ φύκια.

**

Καλύμπια νέων στὰ βαθειὰ
καὶ πὼς ἀρρῶστοι, γέροι,
ἀμέσως ζωντανεύουν
ὅστις «γούρνες Καλλιαντέρη».

**

Τῆς «Πλώστρινας» ἡ συντροφιά
καὶ τ' 'Αἶ — Σωστιοῦ ἡ χάρι,
ποῦ ἔχει γιὰ σημάδι Σου
πατίγνωστο φανάρι.

**

Ἐ'Αγιά — Τριάδας» ἡ γιορτή,
π' ἀδειάζει κάθε μῶλο
καὶ πῆχνουνε τὰ γύρω Της
μὲ τὸ δικό Σου στόλο,

**

Γιὰ «παγκυριώτες» τ' «'Αἶ —
(Συμνιοῦ),
πούρχονται μὲ καμάρια,
ν' ἀνάβουν τὴ λαμπάδα τους
καὶ στὴ δική Της χάρι,

**

μὲ ντουλαμάδες κι' ἄρματα
μαντήλια καὶ σκουφάκια
παλάσκες, φλάχια, ζηλευτὰ
γαντζούδια καὶ παντζάκια.

Πάντα κοντὰ Σου τὸν κρατοῦν
ὁ βούρκος καὶ οἱ μῶλοι,
τ' ἄλατι καὶ τὸ ψάρι Σου,
ποῦ ξέρει κάθε βόλη.

**

Οἱ ἔξοχες γαρίδες Σου,
καβούρια καὶ «ηθάδες»,
— μεζῆς γιὰ τὸ ποτήρι Του,
γεμάτος νοστιμάδες.

**

Κι' ἐκεῖ τὸ πεντανόστιμο
— τὸ ζηλευτὸ μεδοῦλι,
ὅπου γιὰ δαῦτο γίνονται
κι' οἱ ἀφεντάδες δούλοι ---

**

τῆς «μπάφας» τ' αὐγοτάραχο,
ποῦ ὁ Παλομάς μιὰ μέρα,
— ψωρός, μὲ τὸ κοντύλι! —
στὸ Βασιλάδι πέσα,

**

ἐχτύπησε τὸν «κέφαλο»
γιὰ τὸν ξανθὸ καμπό του
καὶ μεσ' σὲ στίχους ἄφισε,
γιὰ Σὲ κάποιο καῦμό Του.

**

«Χοβιοί», «τσιπούρες», «κέφαλοι»
«λαβράκια», «σπάροι», «χέλια»,
«καβάτσες», «ζουβλομάτια»,
π' ὅλα Σου εἶναι μέλια.

**

Καὶ τὰ «πετάλια» — λιχουδιές.
στὴ θρόικα ζεσταμένα,
ἀπὸ μαρίδες διαλεχτές
ἢ κέφαλους φκιαγμένα.

**

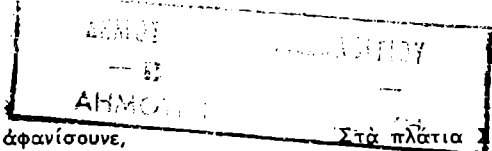
Ὅλα ἀπὸ νοῦ Τοῦ ἔρχονται...
— Ζωὴ γελημεμένη —
καὶ κόσμος, ἦσυχος, καλός,
ποῦ ἀπὸ Σὲ προσιμένει,

**

γιὰ νὰ κερδίση τὸ ψωμί,
ἀπ' ὅσο ἀφήκαν, διό Σου,
ὅσοι σοῦ πῆραν τὸ πολὺ
καὶ τώρα τὸν χαμό Σου,

**

ἀκούγεται πὼς μελετᾶν
μὲ Ντόπιους καὶ μὲ Ξένους
κάμπο, ἔσὲ νὰ κάμουνε
ἐτὴν Κιβωτὸ τοῦ Γένους».

Μιά δόξα ν' αφανίσουνε,
χωράφι νὰ τὴν φτιάξουν,
ἀντὶ τοὺς τρόπους τοὺς παλιούς,
ὡς ἔπρεπε, ν' ἀλλάξουν

*
**

καὶ σ' ἄλλα ἔργα νὰ στραφοῦν,
ὅπου μπορεῖ νὰ γίνουν
καὶ κέρδη σίγουρα, πολλὰ
στὸ τόπο μας ν' ἀφίνουν.

*
**

Μὰ πῶς αὐτὸ νὰ πιστευτῆ;
Γι' ἀσῆμι καὶ χρυσάφι,
οἱ Δόξες, οἱ ἀθάνατες
δὲν πᾶνε σὲ σαρόφη.

*
**

Καὶ Σὺ σαι δόξα εἰώνια
Τῆς Λευθερίας ἀσπίδα,
καμὰρι τοῦ Μεσολογγίου,
τιμὴ γιὰ τὴν Πατρίδα.

*
**

Κι' ἔχεις προστάτες δυνατοῦς
Βιγλατορογενετήρας,
ποὺ δὲ θ' ἀφίξουνε ποτὲ
νὰ γίνης «φουντονίστρα».

*
**

Κι' ἐκεῖ, ποὺ τώρα, στὰ νερά,
βουτᾶν θαλασσοπούλια,
κι' ὅπου ἀντιφεγγίζονται
Αὐγερινὸς καὶ Πούλια.

*
**

Ποὺ τὸ φεγγάρι λούζεται,
σκορπίζοντας ἀσῆμι,
νὰ βροῦν φωλιές νὰ κάμουνε
τῶν χωροφίων τ' ἀγρίμια...

Στὰ πλατὰ σου, ποὺ οἱ «πυρές»
— ρουμπινιά ζηλεμένα —
γλυστράνε μέσα σὲ νερά
ζοφειροπλουμισμένα.

*
**

ποὺ χαίρονται οἱ Ζωντανοὶ
καὶ οἱ Νεκροὶ κυττάξουν
ἀγκάθια νὰ φυτρώνουνε...
τριφύλλια νὰ ζωοποιάζουν...

*
**

Κι' ἀπ' ὅπου τώρα ἔρχεται
τραγοῦδι μὲ τ' ἀγέρι
καθὼς οἱ γαϊτόστολοι
γυρᾶν τὸ μεσημέρι.

*
**

«ἀπ' τὰ καμάκια», νικητές.
— σὰν νάτανε σὲ πάλη —
νὰ φέρνη σκοῦδες τσακαλιῶν
καυτὸ τὸ μοῖστράλι

*
**

Ἦχι δὲ γίνεται αὐτὸ
ἔνδοξη πολεμίστρα
καὶ στὰ μεγάλα κι' ἄφθαστα
τοῦ Κόσμου Ὀδηγήτρα.

*
**

Τὰ ἱερὰ θὰ φυλαχτοῦν
Τὰ φῶτα δὲ θὰ σθύσουν.
Εἴσοι Νὰὸς Ἑλληνικός
καὶ δὲν θὰ Σὲ γκρεμίσουν.

*
**

Μπροστά σὲ τῶπους ἱερούς
Τζαβέλλα καὶ Καψάλη,
Πολλοί, ποὺ θὰ ὑψώσουνε
γιὰ Σένα τὸ κεφάλι.

*
**

Καθὼς Σ' ἀξίζει γαλανὴ
τοῦ Ἔθνους μας Λαμπάδα,
Φωτοδότρα στὶς δόξες
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ — ΕΛΛΑΔΑ

889.1 TAT